देवा ऊचुः ॥ वायुम्बराग्न्यप्न्नितयस्त्रिलोका ब्रह्मादयो ये वयमुद्विजन्तः ।
हराम यस्मै बलिमन्तको ऽसौ बिभेति यस्मादरणं ततो ऽस्तु नः ॥ २० ॥
अविस्मितं तं परिपूर्णकामं स्वेनैव लाभेन समं प्रशान्तं ।
विनोपसर्पत्यपरं हि बालिशः श्वलाङ्गुलेनातितितर्ति सिन्धुं ॥ २१ ॥
यस्योरुशृङ्गे जगतीं स्वनावं मनुर्यथाबध्य ततार दुर्गं ।
स एव नस्त्वाष्ट्रभयाद्दुरन्तात् त्राताश्रितान् वारिचरो ऽपि नूनं ॥ २२ ॥
पुरा स्वयंभूरपि संयमाम्भस्युदीर्णवातोर्मिरवैः कराले ।
एको ऽरविन्दात् पतितस्ततार तस्माद्वयाद्येन स नो ऽस्तु पारः ॥ २३ ॥
य एक ईशो निजमायया नः ससर्ज येनानुसृजाम विश्वं ।
वयं न यस्यापि पुरः समीहतः पश्याम लिङ्गं पृथगीशमानिनः ॥ २४ ॥
यो नः सपत्नैर्भृशमर्द्यमानान् देवर्षितिर्यङ्नृषु नित्य एव ।
कृतावतारस्तनुभिः स्वमायया कृत्वात्मसात् पाति युगे युगे च ॥ २५ ॥
तमेव देवं वयमात्मदैवतं परं प्रधानं पुरुषं विश्वमन्यं ।
व्रजाम सर्वे शरणं शरण्यं स्वानां स नो धास्यति शं महात्मा ॥ २६ ॥

शुक उवाच ॥ इति तेषां महाराज सुराणामुपतिष्ठतां ।
प्रतीच्यां दिश्यभूदाविः शङ्खचक्रगदाधरः ॥ २७ ॥
आत्मतुल्यैः षोडशभिर्विना श्रीवत्सकौस्तुभौ ।
पर्युपासितमुन्निद्रशरदम्बुरुहेक्षणं ॥ २८ ॥
दृष्ट्वा तमवनौ सर्व ईक्षणाह्लादविक्लवाः ।
दण्डवत् पतिता राजन् शनैरुत्थाय तुष्टुवुः ॥ २९ ॥
देवा ऊचुः ॥ नमस्ते यज्ञवीर्याय वयसे उत ते नमः ।
नमस्ते ह्यस्तचक्राय नमः सुपुरुहूतये ॥ ३० ॥